

Sygn. akt II AKo 40/15

POSTANOWIENIE

Dnia 28 maja 2015 r.

Sąd Apelacyjny II Wydział Karny w Rzeszowie

na posiedzeniu w składzie:

Przewodniczący:	SSA Stanisław Urban (spr.)
Sędziowie:	SA Stanisław Sielski SA Piotr Moskwa
Protokolant:	st. sekr. sądowy Halina Rączy

w sprawie skazanego **J. K.**

w przedmiocie wniosku Sądu Okręgowego w R.

z dnia 12 maja 2015 r., sygn. akt II Ko 219/15

o rozstrzygnięcie sporu o właściwość miejscową

na podstawie art. 38 § 1 k.p.k. w zw. z art. 1§ 2 k.k.w.

postanawia:

rozstrzygnąć spór o właściwość miejscową między Sądem Okręgowym w R. a Sądem Okręgowym w Ś. w ten sposób, że za sąd miejscowo właściwy do wykonania kar łącznych 2 lat i 6 miesięcy oraz 3 lat pozbawienia wolności, orzeczonych w punktach II i III wyroku łącznego Sądu Okręgowego w R. z dnia 9 marca 2015 r., II K 82/14, uznać Sąd Okręgowy w R., zaś za sąd miejscowo właściwy do wykonania kary łącznej 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 5 lat, orzeczonej w punkcie IV powołanego wyroku, uznać Sąd Okręgowy w Ś..

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w R. wobec skazanego J. K. wyrokiem łącznym z dnia 9 marca 2015 r., II K 82/14, orzekł w punktach II i III kary łączne 2 lat i 6 miesięcy oraz 3 lat pozbawienia wolności, zaś w punkcie IV karę łączną 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 5 lat.

Wskazany powyżej Sąd Okręgowy przekazał (bez wydawania postanowienia) wykonanie powyższych kar Sądowi Okręgowemu w Ś..

Wymieniony ostatnio Sąd, powołując się na treść art. 3 § 1 a.k.k.w., stwierdził swą niewłaściwość i przekazał wykonanie cytowanych uprzednio wyroków Sądowi Okręgowemu w R..

Ze stanowiskiem tym nie zgodził się Sąd Okręgowy w R., który postanowieniem z dnia 12 maja 2015 r. wystąpił do tut. Sądu Apelacyjnego o rozstrzygnięcie sporu co do określenia sądu właściwego do wykonania kar, orzeczonych w wyroku łącznym tegoż sądu z dnia 9 marca 2015 r., II K 82/14.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Nie można przychylić się do stanowiska Sądu Okręgowego w R., aby sądem miejscowo właściwym do wykonania kar łącznych 2 lat i 6 miesięcy oraz 3 lat pozbawienia wolności, orzeczonych w punktach II i III wyroku łącznego tegoż Sądu z dnia 9 marca 2015 r., II K 82/14, był Sąd Okręgowy w Ś..

W ocenie tut. Sądu wykładnia art. 3 § 1a k.k.w., dokonana przez sąd występujący z wnioskiem o rozstrzygnięcie sporu, nie zasługuje na aprobatę.

W cytowanym przepisie, w odróżnieniu od jego § 1, jest mowa o wyroku skazującym, nie ma to jednak znaczenia dla rozstrzygnięcia kwestii właściwości. Wyrok łączny, jak i kara łączna, jest jedynie rozwiązaniem procesowym, tworzonym na potrzeby ukształtowania bieżącego położenia skazanego, niezmiennym jednak wyroków, z których kary podlegają łączeniu. Na wyrok łączny składają się kary z wyroków skazujących. W k.k., k.p.k. czy też k.k.w. brak jest odrębnych przepisów, które tyczyćby się wykonania wyroku łącznego. Zatem do określenia sądu miejscowo właściwego do wykonania kar zawartych w wyroku łącznym, zastosowanie będzie miał również kwestionowany art. 3 § 1a k.k.w. Zgodnie z nim: „jeżeli skazany jest pozbawiony wolności w tej lub innej sprawie, w postępowaniu dotyczącym wykonania wyroku skazującego na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania właściwy jest sąd, który wydał wyrok w pierwszej instancji.”

Wobec J. K. orzeczono w punktach II i III wyroku łącznego Sądu Okręgowego w R. z dnia 9 marca 2015 r., II K 82/14, bezwzględne kary łączne pozbawienia wolności w wymiarze: 2 lat i 6 miesięcy oraz 3 lat, zaś obecnie przebywa on w Areszcie Śledczym w Ś., co daje podstawy do przyjęcia, iż sądem miejscowo właściwym do wykonania tych kar będzie Sąd I instancji, czyli Sąd Okręgowy w R..

Przepis art. 3 § 1 k.k.w., przywołany przez Sąd Okręgowy w podstawie prawnej oraz końcowym fragmencie uzasadnienia, należy odczytać jako art. 3 § 1 zd. II k.k.w., gdyż w zdaniu I jest mowa o sądzie wydającym orzeczenie w pierwszej instancji, który jest również właściwy w postępowaniu dotyczącym wykonania tego orzeczenia. Byłby to Sąd Okręgowy w R., a tym samym wszczynanie sporu kompetencyjnego byłoby bezprzedmiotowe.

Przyjąć należy, iż wskazanemu w poprzednim zdaniu sądowi w istocie chodziło o zdanie II art. 3 § 1 k.k.w.: „jednakże w stosunku do skazanego lub sprawcy przebywającego w okręgu innego sądu właściwy w postępowaniu dotyczącym wykonania orzeczenia jest sąd równorzędny, w którego okręgu skazany lub sprawca ma miejsce stałego pobytu, chyba że ustawa stanowi inaczej.”

Za „miejsce stałego pobytu” uznaje się miejsce, w którym zainteresowana osoba stale realizuje swoje podstawowe funkcje życiowe. Dla przyjęcia, że mamy do czynienia z „miejscem stałego pobytu” konieczne jest kumulatywne wystąpienie dwóch przesłanek: faktyczne przebywanie w danej miejscowości (corpus) oraz wola stałego pobytu (animus). Natomiast fakt przebywania w zakładzie karnym ma charakter czasowy i nie jest równoznaczny z zamiarem (wolą) zamieszkania w tej miejscowości, a wręcz przeciwnie, następuje wbrew woli osoby osadzonej. W konsekwencji miejsce odbywania kary w zakładzie karnym, czy pobyt w Areszcie Śledczym nie może być traktowane jako miejsce stałego pobytu (por. uzasadnienie post. SA w Białymstoku z dnia 8 maja 2013 r., II AKO 51/13, LEX nr 1312147; post. SA w Katowicach z dnia 16 kwietnia 2014 r., II AKO 65/14 LEX nr 1487605, KZS 2014/6/134 wraz z częściowo krytyczną glosą K. Postulskiego do tego orzeczenia, LEX/el. 2014).

Skazany ma miejsce zamieszkania w Ś.: i to ma decydujące znaczenie dla określenia jego miejsca stałego pobytu w rozumieniu podanym powyżej, nie zaś jego aktualne miejsce przebywania, co w tej konkretnej sprawie nie ma tak

istotnego znaczenia, gdyż zarówno miejsce jego zamieszkania, jak i przebywania, zlokalizowane są na obszarze tego samego Sądu Okręgowego.

Wniosek Sądu Okręgowego w R. można by uznać za słuszny, ale tylko w tym wąskim zakresie, gdzie jest mowa o Sądzi Okręgowym w Ś., jako miejscowo właściwym do wykonania kary pozbawienia wolności, ale tylko tej orzeczonej z warunkowym zawieszeniem jej wykonania i tylko z argumentacją zaprezentowaną przez tut. Sąd.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w części dyspozytywnej.